ПРОЛОГ

Май

Всяка нощ Хюго излизаше на разходка по „На плажа всичко е наред, щом стане пет“, но тази вечер за първи път от пет години насам блуждаещите му стъпала изписаха SOS в пясъка.

Той внимателно очерта буквите, като ги направи достатъчно големи, за да могат да се видят от космоса. Не че имаше значение. Приливът щеше да измие плажа до зори.

Беше малко причудливо от страна на Джак да го нарече „На плажа всичко е наред, щом стане пет“. Твърдеше, че е било писано да открие това малко кътче от Атлантическия океан преди двайсет и няколко години. Тези деветдесет акра близо до брега на южната част на Мейн образуваха почти перфектен кръг. Джак Мастърсън, който беше създал Острова на часовника на хартия и във въображението си, сега можеше да го построи в реалния живот. В хола си той държеше часовник, на който цифрите бяха отбелязани с картинки на места от острова — „Фара свят в полунощ и на обяд“ на дванайсет, Плажа на пет, Къщата за гости „На седмото небе“ на седем, Кладенецът на желанията, който се казваше „На осем спешно, пожелай си нещо“ на осем, — което водеше до разговори като...

- Къде отиваш?

- На Пет часа.

- Кога ще се върнеш? До фара.

Местата бяха часове. Часовете бяха места. На пръв поглед объркващо. После очарователно.

Хюго вече не го намираше нито оборкващо, нито очарователно. Човек можеше да полудее, ако живее в такава къща. Може би това се бе случило с Джак.

Или може би това се бе случило с Хюго. SOS.

Спасете нашия разум[1].

Пясъкът беше толкова студен под босите му крака, че се усещаше мокър. Кой ден беше? 14 май? 15 май? Не можеше да каже със сигурност, но знаеше, че скоро щеше да дойде лятото. Петото му лято на Острова на часовника. *Може би*, помисли си, *едно лято повече от необходимото*. Или пет лета повече от необходимото?

Хюго си припомни, че е само на трийсет и четири години, което означаваше — ако изчисленията му бяха правилни (малко вероятно, тъй като художниците не са известни с математическите си умения), — че е прекарал почти 15 процента от живота си на остров, играейки ролята на проклета бавачка на възрастен мъж.

Можеше ли да си тръгне? От години мечтаеше да напусне, но само по начина, по който тийнейджър мечтае да избяга от дома. Сега беше различно. Сега правеше планове поне да направи планове да направи планове. Къде би могъл да отиде? Обратно в Лондон? Майка му беше там, но най-после беше започнала нов живот — нов съпруг, нови доведени дъщери, ново щастие или нещо подобно. Не искаше да ѝ пречи.

Добре, ами Амстердам? Не, там никога нямаше да може да свърши никаква работа. Рим? Същото. Манхатън тогава? Бруклин? На пет мили от Портланд, за да може да наблюдава Джак от близко, но все пак здравословно разстояние?

Можеше ли Хюго да го направи? Можеше ли да изостави стария си приятел, който нямаше никой друг, който да му помага да различи един час от друг, фара от къщата за гости?

---

1 На английски в оригинала е: Save Our Sanity, което отговаря на абревиатурата SOS. — Бел.ред.

Само ако старецът започнеше да пише отново. Да вземе химикал, молив, пишеща машина, пръчка, за да пише в пясъка… каквото и да е. Хюго би приел дори диктовка, ако Джак поискаше, — а вече му беше предлагал.

„Моля те, за бога, Чарлз Дикенс и Рей Бъдбъри“, бе казал на Джак една вечер, „напиши нещо. Каквото и да е. Да пропиляваш талант като твоя е като да изгаряш купчина пари пред приют за бедни. Разхищение е и мирише лошо.“

Това бяха същите думи, които Джак беше хвърлил в лицето му преди години, когато Хюго беше този, който унищожаваше таланта си с алкохол. Те бяха толкова пронизващи и верни сега, колкото и тогава. Милиони деца по света, а също и възрастни, биха плакали от радост, ако Джак Мастърсън някога публикуваше нова книга за Острова на часовника и мистериозния Мастър Мастърмайнд, който живееше в сенките и изпълняваше желанията на децата. Издателят на Джак редовно изпращаше кутии с писма от фенове до къщата, хиляди деца молеха Джак да пише отново.

SOS, молеха тези писма.

Спасете нашите истории[2].

Но Джак не беше направил нищо в продължение на пет години, освен да се мотае в градината си, да чете по няколко страници от книга, да дремва с часове, да пие прекалено много вино на вечеря и да потъва в кошмарите си, когато малката стрелка на часовника се приближи към „Пристъна за отдих и опънати платна на девет часа“.

Нещо трябваше да се промени. И то скоро. На вечеря Джак не беше изпил цялата си бутилка вино, както обикновено. Беше мълчалив, което беше или добър знак, или много лош. И нямаше нито една мрачна гатанка, дори любимата на Джак…

2 Отново на английски в оригинала: Save Our Stories, отговаря на абревиатурата на SOS. — Бел.ред.

Двама мъже на остров, и двамата винят водата за загубата на една съпруга и смъртта на една дъщеря, но нито един от тях не се е женил, нито е ставал баща. Каква е тайната на момичетата и водата?

Прекалено ли е да се надява, че Джак се връщаше към живота? Най-накрая? Хюго прекоси пясъка до края на прилива. Позволи на вълните да се приближат до пръстите на краката му, но само до там. Той и океанът вече не си говореха. Беше ли това ексцентрично? Да. Но това беше нормално за него. Той беше художник. Трябваше да бъде ексцентричен. Някога беше обичал океана, беше обичал да го наблюдава всяка сутрин, всяка вечер, да вижда всичките му страни, всичките му лица. Малко хора знаеха как изглежда морето през всички сезони и при всички фази на луната, но той знаеше. Сега знаеше, че океанът е опасен като спящ вулкан. Когато беше спокоен, беше великолепен, но когато пожелаеше, можеше да събаря царства. Преди пет години беше погубил малкото, странно царство на Острова на часовник.

Джак може би вярваше в желанията — или някога е вярвал, — но Хюго не вярваше. Трудът и глупавият късмет го бяха довели до мястото, на което се намираше. Нищо друго.

Но тази вечер Хюго си пожелаваше, и то искрено и дълбоко, нещо да разтърси Джак от апатията му, да развали магията, да му даде причина да пише отново. Каквато и да е причина. Любов? Пари? Злоба? Нещо, което да прави, освен бавно да се дави в прекалено скъпо каберне?

Хюго обърна гръб на водата. Намери обувките си и изтупа пясъка от тях.

Когато дойде на Острова на часовника, си обеща, че ще остане един-два месеца. След това се зарече, че ще остане, докато Джак не се възстанови. Пет години по-късно той все още беше тук.

Не. Стига толкова. Времето изтече. Време беше да си тръгне. До следващата пролет по същото време щеше да си отиде. Не можеше да седи и да гледа как старият му приятел избледнява като мастило върху стара хартия, докато никой вече нямаше да може да прочете написаното.

След като взе решението си, Хюго се отправи към пътя. Точно тогава видя да се запалва светлина на един прозорец.

Прозорецът на фабриката за писане на Джак.

Фабриката за писане, в която само икономката беше стъпвала от години... а днес беше нейният почивен ден.

Светлината от прозореца беше слаба и златиста. Лампата на бюрото на Джак. Джак седеше на бюрото си за първи път от години. Дали гениалният Мастърмайнд отново беше хванал перото?

Хюго изчака светлината да угасне като доказателство, че е било грешка, каприз, че Джак търси изгубено писмо или изгубена книга.

Светлината остана запалена.

Беше прекалено да се надява, но въпреки това Хюго се надяваше с цялото си сърце и си пожелаваше това на всяка звезда в нощното небе. Желаеше, надяваше се и се молеше за това.

Молеше се най-старото чудо познато на човека — мъртвец, който се връща към живота.

— Браво, стари човече — каза Хюго към светлината от прозореца на къщата на Острова на часовника. — Крайно време беше.